

**Ramon Bartrina Ibañez.** Nascut a Barcelona (1982). Llicenciat en ciències ambientals. Membre del col·lectiu cultural «Teories de la Inspiració» i del grup de poesia i dansa «La Companyia». Actualment imparteix tallers de poesia i d'escriptura creativa.

## 138

**J**a era el meu torn. La pantalla mostrava el número 138 i indicava que m'havia de dirigir a la taula 2, secció B. Vaig fer servir el paperet del meu torn com a punt de llibre per al poemari de l'americà David Homethere que m'havia acompanyat durant l'hora i quart d'espera que havia hagut de patir. Seguidament vaig emprendre la cerca de la taula enmig d'aquell indret tan depriment, de gent empenyada, desil·lusionada i poc esperançada.

Un cop assegut al lloc que em pertocava, la noia que m'havia d'atendre em va demanar si portava tota la paperassa per demanar el subsidi.

—Crec que sí— li vaig contestar tímidament.

Anava traient de la carpeta tots els papers que creia que em demanaria. Ella se'ls anava mirant un a un mentre introduïa dades i més dades a l'ordinador. Em preguntava si encara tenia el mateix telèfon, si encara vivia a la mateixa direcció, si encara mantenia el mateix estat civil... Tota aquesta afirmació constant em va fer sucumbir en un estat gairebé hipnòtic. Els meus ulls van quedar paralitzats en un sol punt, la meua mirada va passar a formar part del meu subconscient. Una veu cada cop s'anava fent més clara...

—Senyor Fernández!— exclamà la noia que tenia davant. —Es troba bé?

—Sí, sí. Perdoni, què deia?

La noia de la taula m'explicava formalitats administratives que havia de complir, però la meua mirada va tornar a desviar-se dels seus profunds ulls

blaus per anar recurrent llavis que s'obrien i tancaven, i una llengua que s'arraulia sensualment dins la cavitat bucal pronunciant paraules que ni entenia ni m'interessaven. I els meus ulls es van centrar un altre cop en aquell punt una bona estona, delectant-se, asserenant la meua ànima, estimulants les glàndules salivals. Fins que un altre cop vaig sentir una veu que s'anava fent més clara...

—Senyor Fernández!— cridà la noia per arrossegar-me a la realitat.

—Ho sento, no ho sé... no puc evitar...— barbotejava com un nen.

—M'estava mirant la regatera?— exclamà ella amb certa sorpresa i rient.

—...

—Miri, ja l'he enganxat dos cops mirant-me...

—Jo no sóc així, però deu ser la situació d'estrès en què visc últimament de no trobar feina que m'ha fet inconscientment mirar allà— vaig assenyalar lleument amb el cap. —Realment té uns pits molt bonics— vaig dir amb una fermesa que em va sorprendre a mi mateix.

Ella va aixecar les celles, sorpresa pel meu comentari. Però amb un somriure als llavis i amb un to de certa ironia va replicar:

—Li agraeixo molt el compliment, senyor Fernández, però aquí la gent no ve a mirar regateres. Les persones que s'asseuen en aquesta taula ho estan passant molt malament.



—Disculpi, no tornarà a succeir.

Ella va continuar introduint dades a l'ordinador i de tant en tant em feia alguna pregunta més. Jo intentava no sucumbir a la temptació d'enfocar la meua vista a l'interior d'aquella brusa morada amb l'últim botó descordat, obligat perquè la pitrera no rebentés la tela. Mirava a les taules d'esquerra i dreta per intentar fer passar el temps. Havia de lluitar contra un impuls que em naixia no sé d'on. Potser el fet d'haver estat llegint la poesia eròtica de Homethere durant més d'una hora m'havia trasbalsat.

—Què fas aquest vespre?— em va sortir de l'ànima.

—Perdoni?— va dir la noia que m'atenia.

—Doncs, si et ve de gust anar a sopar o a prendre una copa junts.

—Creu que li diré que sí?— digué tallant.

—Bé, ho havia d'intentar— vaig dir amb resignació.

Ella va abaixar la mirada, va segellar alguns documents i em va demanar que els signés. Després de fer-ho i mentre ella continuava entrant dades a l'ordinador i ordenant tota l'escampadissa de papers que hi havia damunt de la taula, jo tornava a mirar a esquerra i a dreta, fins i tot a darrere. No volia mirar-la més i dir més tonteries provocades per un estrany impuls.

—Bé, ja ho té tot preparat. Tingui— em va dir, mentre m'entregava la paperassa.

Vaig guardar els documents del subsidi a la meua carpeta, la vaig tancar, em vaig aixecar de la cadira i em vaig acomiadar ràpidament d'ella:

—Espero no haver-te molestat. No sé què em passa avui...

—No pateixi— va dir la noia, somrient. —Que tingui un bon dia.

—Això espero.

Em vaig girar, vaig sospirar profundament i em disposava a marxar pel passadís quan vaig sentir:

—Es deixa una cosa.

Em vaig tornar a girar. La noia que m'havia atès allargava el seu braç mostrant-me el poemari eròtic.

—Se'l descuidava a la taula.

Vaig tornar-li el gest amb un somriure i vaig marxar de l'Oficina de Treball.

Un cop a fora, per fi respirava aire fresc. Després d'aquesta experiència tan estranya amb la noia de la brusa morada necessitava fumar un cigarro. Hi havia un parc just davant. Em vaig asseure en un banc de fusta i em vaig encendre un cigarro. Vaig expulsar el fum del tabac amb totes les meves forces, intentant fer desaparèixer ràpidament del meu cap qualsevol imatge de la noia de l'Oficina de Treball.

Vaig obrir el llibre de David Homethere. Encara tenia el paperet del meu torn com a punt de llibre amb el número 138. En agafar-lo semblava que hi havia alguna cosa escrita a darrere. Vaig somriure. Un número de telèfon i un nom: Gemma.

**Ramon Bartrina Ibañez.**